

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa :

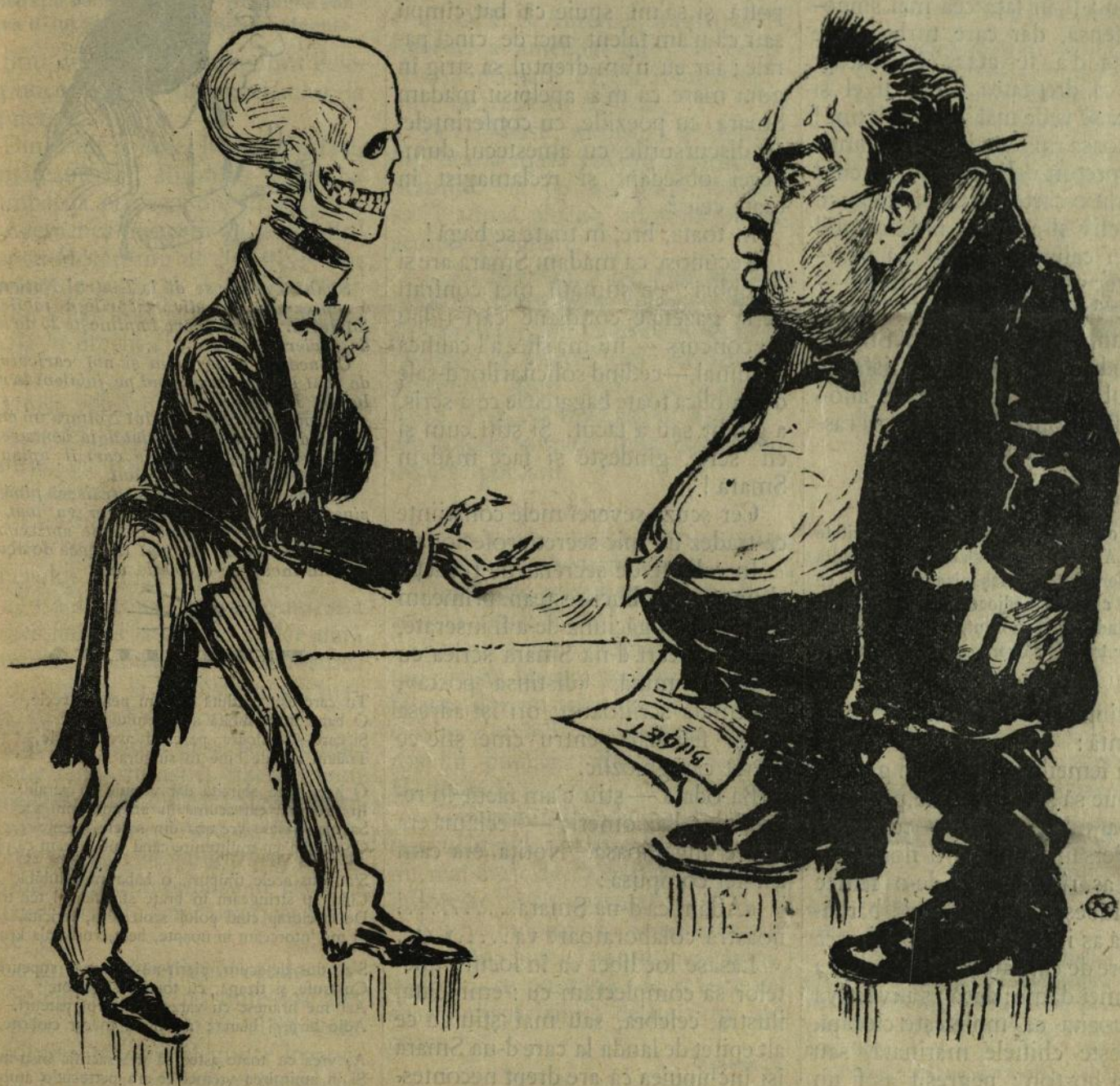
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

PENSIONARI LA DOM PALADU

Pe cînd finanțul se 'ngrașă, iată 'n ce hal a adus pe pensionari !

IRONIA NUMELOR

Intimplarea pe mulți oameni
li ia ades peste picior.
Barbelian pe dînsu 'l chiamă
Și-i ras ca'n palmă, e actor.

Normies.

SÎNT EU UN LAȘ MIZERABIL ?

Imi place grozav cînd primesc cîte o scrisoare anonimă injurioasă. Această onoare, ce-i drept, mi se face cam rar, și poate de aceea e mai intensă mulțumirea ce simt cînd îmi cade una 'n mină.

Ce măgulire pentru amorul tău propriu : să știi că există unde-va un om care ar vrea să te prăpădească aruncîndu-ți în față cea mai sîngeroasă ofensă, dar care turbează de neputința d'a te ataca în vileag, pentru că dreptatea nu-i cu el și pentru că se vede mai slab de cît tine!

Păcătoasa'mi vanitate a simțit acest neprețuit deliciu deunăzi, cînd am primit o carte poștală iscălită cu nume fictiv și aproape indescifrabil și a cărei caligrafie prefăcută neîndemînatec — după cît îți minte — dacă n'o fi chiar a doamnei Panait, cu siguranță este a domnului Smara.

Reproduc cu deosebită satisfacție începutul acestei curagioase anonime și mă voi încerca apoi să răspund în două cuvinte

«Domnule Ranetti,

Numai oamenii ordinari rîd în publicitate de femei. A ataca ființele slabe nu este fapta unui cavaler, ci a unui laș mizerabil. Și în ce ocazie ai ales să badjocorești pe Smara? Toemai eînd face cunoscut, că la 6 Ianuarie Romîni ar trebui să serbeze centenarul lui Heliade!»

Chestiunea care se pune este foarte interesantă:

Pot fi femeile atacate prin gazete, sau trebuie să se bucure de prerogativa de-a nu fi atinse — cum zice poetul Persan — nici cu o floare?

Dacă aș rîde în ziar de-o femeie care 'și iubește sau își înșală bărbatul; dacă aș insulta pe alta pentru că face opere de caritate; dacă aș critica toaleta unei dame; dacă aș invectiva pe-o cucoană ce mpletește ciorapi, ori gătește chiftele marinată, sau dansează boston; negreșit aș fi un aș și un mizerabil, cum mă taxează cu amabilitate gentilul meu anonim.

Dar să se invoace slăbiciunea sec-sului pentru a mi se impune să aduc elogii unei scriitoare care nu merită de cît numai zeflemele, asta nu, nu o înțeleg și n'o admit!

Fac apel la simpaticele reprezentante ale sexului frumos, cari mă cunosc, să spună dacă nu sunt eu un băiat politicoș și cuviincios, ba chiar și galant la nevoie, dacă nu vă supărați. Dar să le ferească Dumnezeu pe vr'una din ele să scrie versuri proaste, că violez fără sfială toate articolele din codul manierelor elegante!

Adică fiind-că eu sunt sex mai mult sau mai puțin tare, madam Smara are toată voia să mă înțepe cu penița dumneaei ori cînd ar avea poftă și să'mi spuie că bat cîmpii său că n'am talent nici de cinci parale; iar eu n'am dreptul să strig în gura mare că m'a apelpisit madam Smara cu poeziile, cu conferințele, cu discursurile, cu amestecul dumneaei obsedant și reclamagist în toate cele?

În toate, bre, în toate se bagă!

Recunosc că madam Smara are și complici: pe stimații mei confrăți de la gazetele cotidiene cari-i dau un concurs — nu mă sfiez a'l califica criminal, — cedînd solicitărilor d-sale d'a publica toate bagatelele ce a scris, a gîndit sau a făcut. Și știți cum și cît scrie, gîndește și face madam Smara!

Cer scuze severei mele conștiințe că trădez un mic secret profesional:

În calitate de secretar de redacție al unui ziar bucureștean primeam adesea, cu rugăciuna de-a fi inserate, notițe în cari d-na Smara scriea cu propria-i mină, «distinsa poetă», «talentata scriitoare», ori își adresa însăși felicitări pentru cine știe ce măreț caraghiozlic.

Ba odată — știu c'am făcut în redacție un haz omeric — reclama era foarte ingenioasă. Notița era cam ast-fel compusă:

«Aflăm că d-na Smara..... noastră colaboratoare va.....» etc.

Lăsase loc liber ca în locul punctelor să complectăm cu: eminenta, ilustra, celebra, sau mai știu eu ce alt epitet de laudă la care d-na Smara își închipuiea că are drept necontabil!?

În ceea-ce mă privește, cugetul

mi-e împăcat: declar cu mîndrie că nu m'am pretat nici odată la asemenea propuneri rușinoase. Alți confrăți, mai puțin mitocani ca mine față de damele care scriu prost, au avut și au slăbiciunea să le accepte.

Eu zic că mai bine-am făcut eu și, avînd aprobarea conștiinței și bu-nului meu simț, desfid toate anonimele și sticlutele cu vitriol din lume!

G. Ranetti

SIMPATIILE NOASTRE

Jubileul lui Nottara

Sîmbătă seara se dă la Teatrul Național o reprezentație festivă cu prilejul jubileului lui C. Nottara, care împlinește 25 de ani de carieră artistică.

Cu acelaș prilej dăm și noi caricatura de mai sus, reprezentînd pe jubilent în rolul lui Hamlet.

Nu noi o să dăm azi lui Nottara un certificat de talent! 'L-au dat deja benoarele, lojile, stalurile și galeria cari îl aplaudă de douăzeci și cinci de ani.

Din parte-ne îl urăm să trăiască pînă în ziua cînd Teatrul Național nu va mai da deficite, ceea-ce — după calcule aproximative însemnează să mai trăiască de acum înainte încă vre-o 500 de ani.

PESTELUȚA

Tu care ești perdată d'acum pentru vecie,
O babă mult iubită a sufletului meu,
Și care — odinioară, pe cînd aveai moșie,
Trăiam așa de bine tu singură și eu.

O baba mea sbircită dar vecinic cu parale,
În van mai cat acuma în buzunaru-mi sec
Să mai găsească vre una din sutele matală
Ce-mi dai cu mulțumire cînd mă faceam că plec.

Său dus acele timpuri, o baba mea iubită,
Cînd îți stringeam în brațe stădificul tîu trup,
De la ciorap cînd polul scoteai tu, fericită,
Și mă 'ntorceam în noapte, beat, vorba aia krupp.

Său dus de-acum, pierit-aū mărețele supeuri,
Cu trufe, și tizana, cu torturi și șarlote;
Azi mă hrănesc cu varză, adio voi pateuri,
Adio birji și blană; azi n'am măcar ciobote.

Aș vrea cu toate astea să mă sacrific însu-mi
Și 'n amintirea vremii ce-am petrecut'o ambii
Voiu îneca în pieptu-mi durerea grea și plinsu-mi
Dar te conjur, matronă, girează-mi două cambii!

Murgeanu

LA DESPĂRTIRE

Un vis a fost cît ai dormit
In cuibul meu țesut din flori.
Un vis, frumos, care-a pierit
Cu tine 'n zori...

Așa ea-mi zice cu regret
Adio luându-și din balcon;
Din stradă eu 'i răspund încet
Pe-acelaș ton:

O!... dacă vrei un căpătîiu
Să pui, tu, dorului nebun,
Zi-mi să mai stai, că eu rămîiū,
Și la dejun...

V. Podeanu.

EVENIMENTELE SĂPTĂMÎNEI

Delegația pensionarilor.—Atacurile contra d-lui Stoicescu.—«Semănătorul»

Știți din cine se compunea delegațiunea trimisă de pensionari la Camera?

Din d-nii colonel Botez din Iași, Moțățeanu din Rîmniciu-Vilcea și Bumbăcilă, profesor din Craiova!

Asemenea nume de Botez—unul mai cu Moțățeanu de cît altul—vor rămîne de sigur în memoria deputaților chiar dacă vor fi avut Bumbăcilă 'n urechi cînd le-au auzit.

Unele ziare din Capitală atacă pe d. Costică Stoicescu, ministrul de justiție, pe următoarele două mari chestii de principii:

1) Că d. Stoicescu, de și milionar, se duce gratis la teatru în loja ministerului de instrucție;

2) Că d. Stoicescu, astă-vară 'și-a trimes familia la moșie, a dat afară toate slugile ce avea, iar d-sa dormea pe o canapea la ministerul de justiție, ca să facă economie.

Unde-i vremea glorioasă de odinioară cînd miniștrii liberali erau acuzați de trădare națională, de hoții de milioane, de violare de constituție, că sug singele poporului, că sugrumă libertățile publice în fașă, că distrug catapetasma bisericii ortodoxe, etc.?

Ce guvern de epigoni cel de astăzi! Se cunoaște că 'n frunte-i se află un pitic. Auzi, să nu fie el în stare să comită nici-o nelegiuire importantă! Numai mărunțișuri meschine ca acele ce se impută d-lui Stoicescu!

Ca mîine o să auzim că «Gazeta

Liberală», sau alt organ de opoziție, aduce guvernului următoarele grave învinuiri:

1) D. Palade, ministru de finanțe, a ciordit patru bucăți de lemne de la minister și le-a dus, ascunse sub palton, ca să 'și încalzească soba d-sale particulară;

2) D. Sturdza, ministru de război, mîncă în fie-care zi fără nici o plată cite-o strachină cu borș din cazanul răcanilor, ca să facă economie la coșniță acasă;

3) D. Haret, ministrul de instrucție, a luat mită o băncuță de la o babă care venise să 'și ceară din fondul milelor subvenția sa pe un trimestru în suma totală de 3 lei și 85 bani;

4) D. P. S. Aurelian, ministru de interne, a amendat cu 5 lei pe-o moașă primară care a refuzat să... între în tratative cu d-sa;

5) D. Missir, ministru de domenii, bea la masă vin din pepinierele Statului, vin pe care sunt obligați să 'l aducă plocon administratorii acestor pepiniere.

...D. Sturdza, care ține așa de mult să treacă drept succesori al lui Ion Brătianu, nu va avea norocul să exclame ca marele om: am tolerat asasinat, hoții și procese scandaloase. D-sa, cel mult, va putea spune: am tolerat ciupeli, mici găinării și diverse porcării.

Afșe mari anunță apariția unei noi reviste «Semănătorul».

După titlu par'că ar fi vorba de o revistă agricolă.

Dar nu e așa: «Semănătorul» va fi o revistă literară pusă sub direcția talentaților noștri poeți Vlahuță și Coșbuc, avînd colaborarea valorosului publicist Ion Gorun (Al. Hodoș).

«Semănătorul» va semăna deci în ogorul literelor în care de la o vreme nu mai cresc de cît bălării și nu mai înflorește de cît spanacul.

Nu ne îndoim că «Semănătorul» va semăna bine și că nu va semăna de loc... cu puzderia de reviste ce apar și dispar zilnic de un timp încoace.

Tarascon.

D. Gogu Florian, una din figurile cele mai bucureștene, sau mai bine zis trabucureștene.

STROFE ȘI APOSTROFE

NIHIL SINE SMARA

In vreme de belșug sau criză
Ne-au blestemat zeii ca țara
Să aib'o singură deviză:
Nihil sine Smara.

La Ateneu nu-i cu putință,
De sigur ați mîncat papara,
Ea să nu ție conferință.
Nihil sine Smara.

La maica Roma oare cine
Aduse lui Traian ocară?
Tot dînsa, domnilor, vezi bine!
Nihil sine Smara.

Mii de tistele de hirtie
(Seca-i-ar Doamne călimara!)
Ea scie, scie, scie, scie...
Nihil sine Smara.

Din lyră cîntă fără preget.
Mai bine-ar cînta cu chitara
Sau la pian c'un singur deget!
Nihil sine Smara.

Cînd moare cite un om de seamă,
Hop la statuia-i de Carara
Și plînge, strigă și declamă.
Nihil sine Smara.

Mai tumultoasă decît cum e
Marea cascada Niagara,
Umple Europa d'al său nume.
Nihil sine Smara.

Cînd mi-o'nflori bastonul mie
Și cînd din cer va ninge vafa,
Atunci doar vom scăpa d'urgie!
Nihil sine Smara.

Cyrano.

DECORAȚIE MERITATĂ

Ziarele anunță că d. colonel Leontievici, atașat militar al Rusiei, a fost decorat cu «Steaua României».

Se știe că d. colanel Leontievici nu 'și-a plătit chiria pe doi ani, fapt pentru care i s'a pus sechestru pe mobile de un portarel și un comisar, destituiți imediat pentru îndrăzneala lor.

Cititorii cari nu și-au plătit chiria sau au tras chiulul birtașilor, croitorilor și altor creditori, sunt în drept să reclame de la M. S. Regele «Steaua României».

SENTINȚE

Vreți s'aveți idei perfecte
Despre oameni? judecați-i:
După ealități bărbații,
Pe femei după defecte.

Te 'nehini la lucruri? ești sălbatec;
Măririlor? ești vanitos și mic;
Femeilor? ești ușuratec;
La oameni? ești... ba nu: nu ești nimic.

Să nu 'njosești femeia,
Prin ea o lume crește;
Nici n'o slăvi, c'atuncea
Femeia te 'njosește.

Iași.

V. Scinteie.

Divani, student în drept.

CRONICA LITERARĂ

„SIMPATICII ÎN LITERATURĂ”

Asistăm de la o vreme la un spectacol curios.

O seamă de oameni — nu confundați cu oamenii de seamă — atinși de o efflorescență intelectuală care amintește comparația populară «s'a deschis ca varza», — apropiere nedreaptă pentru gustosul zarzavat, — se ostenește pe întrecute, înghesuindu-se printre grilajul care îngrădește cimpul literilor și al talentului.

De sigur, mintea care s'ar trudi să scrie istoria literaturii din zilele noastre, ar avea un material bogat pentru un capitol prea interesant, al cărui nimerit titlu ar fi *Invația barbarilor*.

Dar istoria care se repetă are în tot-d'auna o formă nouă; barbarii literari sunt fizicește cei mai simpatici. În această calitate a lor le stă triumful cotropirei.

Este profund omenesc a acorda îngăduința cea mai largă celor cari-și sunt simpatici. Și, indiferent de mijloacele întrebuințate pentru a-și agonisi acest capital, simpatie va ști ca să-l exploateze excelent atunci când nu va mai fi vorba de simplele relațiuni personale, în care nu aspiră să fie mai mult de cît «băiat bun», ci de ridicarea lui la un nivel la care nimeni nu-l cheamă, de care tot îl depărtează. Atunci repetata toleranță îi face pedestalul înălțării, căci, firește, cine tace aprobă.

A venit cine-va și 'i-a zis:

— Mai ia-l, nene, la zor, că prea se 'ntinde!
Și 'i-ai răspuns agale, zîmbind bine-voitor:
— Lasă-l, că e băiat simpatic.

Așa azi, o lună, un an... Exploatînd cu și-

retenie singurul său capital — simpatia — el s'a îndesat înainte, cu tenacitatea celui urmărit de o idee fixă. Puțin cite puțin, netezindu-și drumul sub ochii blajini ai tuturor, bietul «simpatic» cade într-o fundamentală eroare de perspectivă, efect al miopiei sale intelectuale. El vede în îngăduirea de adineaori recunoașterea talentului, pe care 'și crede; și obsedat de această credință, care mai la urmă poate să devie o adevărată manie, se proclamă singur; ceva mai mult, desprețuind recunoașterea ta ori a altuia, pe care n'o mai așteaptă, clientul de odinioară e patricianul care se impune. Negreșit, cînd și-o fi zis «distins» ai tăcut, cînd 'și-a strigat «talentat», ai înghîțit, cînd s'a făcut «ilustru» și a vorbit mereu în numele tău și al altora, ai dat din umeri, — acum e prea tîrziu să crăcnești.

Acum cînd vei încrunta o sprinceană, își va da aere de protector, cînd îți vei permite o observație, se va face gelos, cînd vei ridica tonul are să te injure.

Simpaticul e tot ce vrea, e tot ce crede.

În gazetărie e un Girardin, în diplomație Machiavel, în oratorie, Demostene, mai ales dacă a făcut o excursie în patria clasicului orator, în literatură va face cel puțin epocă, va egala pe Orășanu.

Iată «simpaticul» în literatură, iată cine-o dă gata săptămînal sau zilnic, după cum le vine la îndemînă.

Iar d-ta cititorule, cu acel simț firesc al omului echilibrat, de sigur te întrebî cu mirare, asurzit de clopotul reclamei pe care «ilustrii» îl poartă pururea de gît, ce înseamnă vilva asta tolerată a unei literaturi în care te uimește grozav carantinarea bunului simț, a talentului, a inteligenței.

Adică cum, pe cînd, modeste ca or-ce talente reale, gloriile noastre literare, muncesc în cite un colț, în tăcere, fără surle, pentru înălțarea celei mai nobile podoabe ale unui neam: literatura — lumea — care n'ajuns încă la noi la gradul d'a nu mai putea fi ademinită de farsori și de ratați, — să continue să fie buimăcită de trîmbițele răgușite și ridicule ale non-valorilor ce cu aere mîndre de toreadori încep să țopăie 'n arenă? Iată ce nu se mai poate.

De alt-fel, s'a umplut și măsura Prea și-a luat vînt *simpaticii*,

Unul, autor dramatic — cu o activitate deplorabilă în această privință — pleacă cu toba mare prin piață și strigă să alege lumea la teatru să vază cea mai frumoasă piesă din repertoriul dramatic romînesc. Și lumea, cum e lumea, se duce. E o dramă în acte în cite 5 minute și antracete în cite 25; și ride lumea la dramă ca la cea mai veritabilă farsă — căci în definitiv e o farsă care s'a tras publicului; și rid stalurile, decorurile, suflerul, actorii, ride și cine n'a ris toată viața. Iar pe cînd, după reprezentație, la Cooperativa, lumea, furată, injura direcția generală, — plătise oamenii să plîngă, nu să riză, — la un colț, autorul, sorbindu-și liniștit mastică, compune o scrisoare, în care se pune în rîndurile autorilor celebri, cari totuși, au avut piese ce-au căzût.

Un altul ar fi plecat la țară, în concediu, se bolnăvea, etc. Aș! Simpatie, la o vîrstă în care, de, nu 'i mai bănuiești nimica fraged, — se apucă să facă pe sburdalnicul talentu-

lui, — și atins de o versifico-manie dezastroasă scrie satire cu versuri ca acestea:

...Sunt moravuri dezastroase
Care cer o lecuire
Șasta tot noi o vom face
Printr'o crudă biciuire...

...Vă place cum biciuește poetica, moralescu, pardon moralistu? Dar dac'ar fi numai atît? Dar de-abia a scris «Satira» sa — da, satira sa, — căci de la început pînă la sfîrșit bietul director-autor se satirizează cu o cruzime aproape inconștientă, — și simpatieul versoman socoate că poate categorisi și băga în fundul pămîntului inteligențe cari, slavă Domnului, sunt un fel de *terra-ignota* pentru circonvoluțiunile sale *cerebrale*.

Simpaticule rimoman, ești adorabil. Apoi crezi că are să mai meargă, ori-că «Viața haiducilor» îi dă dreptul d'a haiduci în literatură?

Adică de cînd a fi «băiat bun» înseamnă că trebuie să fii și bine? Nu cum-va cel care vorbește la toate rîspîntiile e orator, — cînd mai ales însuși dovedește contrariul? Și oare de cînd literatura or spiritul pot fi confundate cu aiurările — fie chiar satirice — din niște pagini năclăite, bune de prins în ele muște... și pe autor? Oare inteligența și talentul se pot improviza ca o informație gravă ori un discurs funebru vice-versa?

E aceeași regretabilă confuzie în care cade un alt «simpatic» literar, un fel de *Sfinx* mitologic, care a pătrîns marile taine ale sufletului și care rafinîndu-și stilul în rapoartele administrative ale siguranței publice, ne-a dat o serie de superbe autobiografii de «bărbați ușori» sau ușurei și alte romane (?) «psihologice».

Și încă ne mai amenință — scumpul Fenix — cu alte *Cazone* publicații, în cari, în prima linie, va fi vorba de psihologia — tot ea! a vieții militare.

Firește, a creat nemuritorul Tony pe *Moș Teacă*; a aplaudat lumea în ruptul palmeilor, — dar asta nu înseamnă nimic.

De cînd strălucirea aștrilor împedecă pe a licuricilor? De cînd talentul maestrului oprește pe mărunțul epigon d'a se face ridicol?

....Simpatici plîni de duh, cari v'asigurați zilnic, atît de bine, împărăția cerurilor, fiți simpatici cît veți putea, — avînd tot-d'auna dreptul la o stringere de mînă afectuoasă, la o mastică și chiar la mai multe; — dar nu-mai atît.

E vremea să știe toată lumea că nu muștele fac mierea, înălțurînd ast-fel o confuziune vătămătoare în spirite, prin care, după cum scrie d. P. Macri în revista sa umoristică *Satira*

Ast-fel numai se explica
Cum piticii se ridică,
Iar atîtea nulități,
Aū ajuns celebrități.

Graur

EPIGRAMĂ

Sunt plictisit, sătul de lume,
Și mi-aș curma al vieții curs;
Ce mă reține este teama
Să nu-mi ție Macri discurs.

Costache Aetoru.

CE TE LEGENI NENE NAE ?

— După «Ce te legeni Codrule» —

Ce te legeni nene Nae
Fără nici-o socoteală,
Par'că-ai fi după pileală?

— De ce nu m'aș clătina,
Dacă-î lungă calea mea?
Aci scade aci crește,
Tot în juru'mi se n'virtește.
Sullă vintu-acum în pungă
Din localuri mă alungă,
Și mă clatin într'o parte,
Crisma-î ici casa-î departe.
Și de ce să nu petrec?
Dacă zilele 'mă trec.
Halbe, sticle, păhărele
Mă mai scapă de belele,
Ducind gindurile mele,
Și frâncuții mei cu ele
Și se nșiră rind pe rind
Buzunaru-'mă deșertind.
Și 'mă trec iute clipele
Cind petrec cu sticlele,
Pân' mă lasă zăpăcit
Chirchilit și rasolit.
Și cu litru'mi singurel
De'mi inec necazu'n el.

Jean Valjan.

POLITICĂ

— Ei, ce zici Dumitrache, să fac paturile?
— Păi ce să mai facem, pe vremea asta
urită nu mai e de eșit din casă, pină îi face
tu paturile, pină oi citi eă jurnalul, iacă 9
ceasuri.

— Amindoi bătrini, singuri numai «cu
Dumnezeu și Maica Domnului» cum spunea
Coana Marghiolița, se culcau de vreme, se
sculau dimineață. Seara, dumnealui făcea
paturile.

— Dumitrache, oare miine ce mîncare să
mai facem, zise Coana Marghiolița potrivind
pe pat cearșaful alb cu dantelă.

— Da știu eu, și Conu Dumitrache își
așeză ochelarii pe virful nasului, luă jurnalul
și începu să citească:

«Tocmai în aceste vremuri de grea cum-
pănă, cind falimentul bate la ușă, tocmai
acum politica noastră nu-î de cit»...

O iahnie Moldovenească, ce zici Dumi-
trache, intrerupse Coana Marghiolița, să in-
tingi c'o mămăligă întreagă.

— Cum vrei. (Conu Dumitrache citește
iarăși). «Politicianii noștri, începind cu Fe-
bruariștii în frunte cu d. Tache Ionescu, nu-
s de cit niște»...

— Chipăruși umpluți, tot n'am făcut de
mult

— Fie, zise Conu Dumitrache urmindu'și
politica: «Sau crede d. Carp c'ar putea echi-
libra un buget cu»...

— Mititei și castraveți murați. zău is
bun Dumitrache.

— Nu știi că nu-mi priese castraveți?
da' dacă vrei tu..., (își urmează cititul:),
«Numai d. Sturdza, numai acest înțelept

bărbat de stat a putut să reducă tesaurul
țărei la»...

— Niște chifteluțe cu sos.

— Astea îmi plac, zise conu Dumitrache
așezîndu-și ochelarii. «Părerea d-lui Pallade
este...»

— Varza cu slănină strică la stomac, c'aș
face, și pe urmă nici n'avem varză murată.

— O să facem de Crăciun varză cu costiță
de porc.

— Ai gătit politica, omule? Hai să ne cul-
căm.

— Hai... Imi pare rău de cei zece bani
cari i-am dat, nici n'ai ce citi.

— Păi eu nu 'ți-am spus, dumneata ziceai
«să mai vedem ce-î cu politica noastră», ai
văzut'o?»

D'apoi că de acuma știu ce fac, mai pun
10 bani și cumpăr. «Zeflemeaua», încalte ai
ce citi, frate dragă!

Slea

Marin, reporter la *Adevărul* și băiat sim-
patic.

PROFILAXIA NEURASTENIEI

În marele amfiteatru al spitalului Colțea
toate locurile sunt ocupate de studenții anu-
lui al V-lea de medicină și de citi-va docto-
ranzi și doctori, cari vin să asiste la cursul
de neuropatologie. Profesorul Marinescu își
face lecțiunile de Mercuri: *Clinica de la
consultațiunea gratuită*. În sală e tăcere a-
dîncă și în lumina fermecătoare a zilei răsună
molcom calda și ritmica cuvîntare a maest-
rului.

«Neurastenia, domnilor, este sleirea sis-
temului nervos. Ea caracterizează mai cu
seamă vremurile noastre și se prezintă sub
forme vari și multiple»...

Ascultătorii iau note și din cînd în cînd își
îndreaptă privirea lor hipnotizată către un
neurastenic, subiectul de clinică. Acesta-î un
bărbat de 30 ani, cu spîzarea indoită și cu
obrazul ofilit și asudat. El răspunde greoi la
întrebări, iar privirea-î cată nehotărît în spațiu.

— Așa dar visezi cite odată?!

— Da, domnule profesor.

— Te văd om inteligent, îi zice, măgulitor,
profesorul, ai putea să-mi spuți dacă ai zoopsie?

— Aș putea, dar nu știu ce-î aia, răspunse
obidit bolnavul.

— Bine. Foarte bine. Spune-mi, vezi ani-
male sau ființe îngrozitoare în vis?

Bolnavul se ncruntă, și scrișnește oribil.
Apoi tresare, dă din mîini în semn de apă-
rare și se agită furtunatic. Încearcă să răc-
nească, dar rămîne cu gura căscată și afonă.

Profesorul îl mîngie și el prinde a se linișt
încet-încet.

— Spune, vezi une-orî în vis șoareci sau
cîini turbați, cari se reped să te muște?

— Văd ceva mai al dracului, răspunde, tre-
murînd bolnavul.

— Poate vezi tigrii, hiene? Fii liniștit și
vorbește rar domnilor studenți.

— Văd o dihanie mai grozavă, de mi-e frică
numai cînd mi-aduc aminte, domnule profe-
sor. Imi ies din mîini, fie-ți-milă. Aaah!

Toată clasa e emoționată și un junghi
ghețos s'a înșipt în coastele auditorului, care
așteaptă cu sprincenile în frunte și creioanele
în mîini desnodămîntul mișcătoare clinici.

— Atunci, ce vezi? se restește profesorul.

— Văd pe soacră-mea, răspunse înfricoșat
bolnavul și se dete un pas nașoi.

Sala clocotește de un ris hohotor și in-
suși profesorul nu-și putu stăpîni un zîmbet
fugar.

«Domnilor, vă vorbeam tocmai despre fo-
bia neurastenică și despre variabilitatea ei.
Ei bine, acest bolnav vine să mărească nu-
mărul destul de mare al fobiilor. De acum
încolo, pe lingă agorafobie, eritofobie, de-
monofobie etc. trebuie să înșefi seamă și de
această nouă fobie, (πεθίαφοβία), *soacrofo-
bia*, menită să aducă jale și amărăciune în
sufletul alțiior femeii».

Apoi întorcîndu-se către bolnav, îi zise cu
dojană:

— Cum, domnule, domnia-ta, puț soacra
în rîndul animalelor sălbatice? Ce-î dînsa?
fiară?

— E mai mult de cit o fiară, răspunde,
plingînd, bolnavul, pentru că numai ea m'a
adus în halul ăsta de care văd eu, că n'am
să mai scap cit lumea.

Săracul!

Noi, ceștia de la «Zeflemeaua», în lau-
dabila noastră tendință, de a răspîndi ferici-
cirea în masele cetățenești, ne simțim fericiți,
că și de data astă suntem la înălțimea vremei
și a dorințelor noastre. Considerați anticieriști
pe nedrept și de geaba, noi vom dovedi cu
fapte, că, față de societate, suntem niște an-
tiputrizi de cea mai superioară calitate, pen-
tru că numai noi putem apăra omenirea de
cel mai înfricoșător flagel: neurastenia.

Avînd în vedere noua sa etiologie, o pro-
filaxie rațională și umană se impune. Ea a și
apărut la lumina conștiinței noastre și prin
coloanele organului acesta o revărsăm cu îm-
belșugare asupra tinerelor odrasle, roduri ne-
fericite ale veacului apus.

Iat-o:

— Tineri plini de junețe și plini de viitor
dacă voiți să evitați neurastenia, să nu nu vă
însurați de cit cu fete orfane.

De alt-fel eu am făcut așa ceva de mult...
și... m'am grăbit să divorțez.

C. S. Marbe.

EPIGRAMĂ

Unu' monah.

Cum să nu fie Christ palid,
Starițe Natanail,
Cînd din prea sfințitu-î sânge
Tu sorbi zilnic chil cu chil!

Marmeyo.

SCHERZANDO

Cînd aparî în fața rampei
Și pocnești din castagneta,
Legîndu-te pe șolduri
Baiadera mea cochetă ;

Ași sări din stal la tine
Ca să îți țiu secundo 'n sol
In măsură de *andante*,
Și la *chee* c'un bemol.

O să mi zici că nu știu gama,
Și mi-ei pune vreun becar !
Îți trîntesc *diezu* 'ndată
Și schimb tactu — n'am habar.

Transpui toată partitura
Te ridic în *do major* ..
Să mi fi Carmen într'o seară,
Eū să îți fiu Toreador.

Și de nu l-oiu lua la palme
In antr'act pe Don José,
Să n'am parte de-un *vivace*
Intr'un *duo* de Bizet.

Ah ! sfîrșește habanera
N'o mai face *ritardando*,
Vino s'azezăm pedala
Și să trecem la *scherzando*.

...Iată luna prin fereastră
Umple casa de vîpae ;—
Tu, întoarce numai *cheea*,
Am eu grijă de *bătae*.

Eseamillo

CELE ȘAPTE VACI GRASE

Opt ani de zile mă hrănisem cu piinea amară a opoziției și răbdării prăjite, două alimente cari, după cum aveam plăcerea să constat, m'aduseseră în așa hal că pereții abdomenului se lipiseră de șira spinărei, lăsînd în locul unde de obicei se poartă stomacul un gol, pe care numai printr'o minune de arhitectură l'ai fi putut umple cu o dublă de piine nemțeașă. Nevasta-mi, ca să stea bine în picioare, trebuia ca s'o rezem de pereți într'un colț al camerii, ceea ce se întimpla de cite ori mă simțeam în necesitatea conjugală de a-i ajusta musica—și aceasta avea loc foarte des din cauză că neavînd ureche musieală și nici fisică (căci i-le smulsesem într'un moment de necaz) sunetele ce emitea erau stridente și false.

Dar, în sfîrșit, prin înfruniri dese, capetele hydrei guvernamentale fură strivite sub călcîiul opiniunii publice, iar stîrvul ei imputînd de sașietate fu prăvălit prin alegeri în prăpăstia neagră a opoziției.

Oftaiu cu atîta amplitudine la consumarea acestui eveniment ușurător, că de așa fi fost rezemat de un tren de marfă l'ășfi îmbrincit până la Vîrciorova.

— Ei, nevastă, — zic eu — tot avuși tu dreptate cu visul tău cu ale șapte vaci slabe înghițînd alte șapte grase ; au reușit ai noștri pe toată linia, și-i întind un ziar.

Biata nevastă, fericită mai mult de împrejurarea că i dam o dată dreptate, de cit de eveniment în sine, întinse mina să-ia, dar, sub greutatea foii, cade lată.

Eram prea grăbit ca s'o pot ajuta, trebuia să plec după vînătoare de slujbă; totuși, spre a nu o lăsa expusă intemperior, îi fac un vînt cu piciorul și o vir sub pat.

Nu-mi fu greu a obține postul de comisar în culoarea de violet, bravura mea în timpul alegerei bine-merita de la partid această mică răsplată ; în adevăr, lăsasem pe cîmpul de luptă mai multe pălării văduve de capetele lor, — de și infama reacțiune pretinde că așa fi lăsat și mai multe capete văduve de pălării.

Salutaiu noua mea situație cu o beție oloagă, la circiumarul de vis-à-vis, care îmi deschise un credit nelimitat. De alt-fel eram hotărit să-mi îndeplinesc datoriile serviciului meu cu conștiinșiositatea scrupuloasă, caracteristică slujbașilor efemerii.

În raionul secției lucrurile se petreceau în liniște, abia a patra seară sergentul No. y aduce la secție șapte mari porci foarte grași.

Ordon sub-comisarului să noteze faptul în registrul întimplărilor zilnice și să facă publicații pentru aflarea proprietarului.

La eșirea de la serviciu mă reped din simplă curiositate să văd pe cei șapte mosafiri.

Blinde și cu privirea senină a animalului cu moral ireproșabil, rotundele bestii mă priviră cu un calm hotărit, cerînd — probabil — în limba lor neînțeleasă, explicații asupra acestei detențiuni ilegale. Tonul demn al discursului lor și căldura convingătoare ce se degaja din el, trăda speranța de care erau hrănite, că vor fi puse în libertate.

La vederea acestor nevinovate creațiuni, stomacul meu încercă recrudescența torturilor insuportabile ale lipsei sub senzațiunea unor gidilături leșinătoare ; o fierbințeală molică îmi cutreeră vinele.

Ca să nu cad, mă agățaiu de gîtul sergentului, dar acesta luînd drept manifestație simpaticească actul meu, mă sărută pe obraz, duhîndu-mi în nas un miros de basamac proaspăt.

— Ioane

— Porunciți d-le Comisar,

— Să duci porcii ăștia la mine acasă

— ?

— Ai înțeles ?

— Da, să trăiți.

— Până mâine la patru toți să fie în ogradă la mine.

— Am înțeles.

Porniiu spre casă cugetînd cu o duioșie infinită la soarta acestor animale cari au servit pururea omenirii ca model de imitat, ca culnea perfecțiunii de atins (bine înțeles dacă se exceptează măgarul : un alt nobil patruped).

Dintr'o pură caritate, hotărisem să-i transfer acasă ; mergînd mi-adusei aminte de registrul întimplărilor zilnice. « Vaî », îmi zic, ce o să zică subcomisarul ! și inspectorul » !!

Intraiu în casă fără să fi găsit o aranjare posibilă a alacerei.

Nevasta îmi sugeră înainte de culcare, că ar fi bine să mă reped în piață a doua zi dimineața și să cumpăr un porc în vederea apropierei Crăciunului.

Evrica ! mormăii eu în gînd fără a-i răspunde și mă vîrtii în așternut.

A doua zi la ora șase a. m. eu și cu sergentul Ion introduceam în curtea secției șapte porci jigăriți, cumpărați din piață.

Publicațiile și-au urmat cursul, s'a comunicat cazul prefecturei și iată că a treia zi de la evenimentul pomenit se presintă să reclame porcii un negustor, a cărui grăsime rivalisa cu a mosafirilor decedați.

Îl conduc în curtea secției la locul cu pricina, dar bunul om se dă înapoi cu un sentiment de repulsiune.

— Nu sunt ăștia porcii mei ; ai mei erau mari și rotunzi ca pepenii !

— Ce nu știu eu !

— Cum ?

— Adică nu că știu, dar îmi închipui că un negustor ca d-ta nu putea să aibă așa javre,

— Da 'nu-s negustor d-le comisar.

— A ! pardon, și eu așa fi jurat...

— Nu face nimic și omul își luă rămas bun.

Peste o săptămînă, în urma consfătuirii avută cu inspectorul, înainte la Prefectură un raport în termenii următori :

Domnule Prefect,

Am onoare a vă comunica că porcii despre cari vi s'a raportat cu No..... că au fost găsiți de sergentul No. Y în seara de cutare, au încetat din viață de inaniție și vă rog a bine-voi să decideți plata hranei lor după anexatul stat. Primiți etc.

Cei șapte din urmă (porcii cumpărați de mine) au fost repartisați între mine, inspector și sergentul Ion, în proporția de 3, 3 și 1. Și să nu crezi în vise...

Frigator.

ADRESĂ COMPLICATĂ

Un prieten ne-a pus la dispoziție un prospect tipărit al d-lui P. Simionescu, prospect din care extragem următoarele :

Strada Cernica este vis-a-vis de Biserica cu Sfinți aproape de Bulevardul Carol, se poate merge cu tramvaiul electric din Calea Victoriei pînă la Coloană și de la Coloană este aproape Biserica Sfinți, asemenea se poate merge cu tramvaiul de 2 cai din ori-care parte a Capitalei pînă la biserică Sfinți. Locuința mea este vis-a-vis și aproape de Biserica Sfinți, afară de aceste, clientela mea din provincie mă poate găsi în toate zilele în centru la localurile Caffè Capșa Frascati și Caffè Bristol.

Notați bine, care va să zică : locuința d-lui Simionescu este vizavi și aproape de biserică Sfinți, ca să nu'și închipuie cineva că e peste drum de biserică și aproape de Ploești.

Iată o adresă care seamănă mai mult cu un capitol de geografie.

S'a pus sub presă și va apare în curînd probabil la 2 Decembrie, un volum de peste 200 de pagini, cu o copertă admirabil ilustrată de pictorul N. Mantu și cu o prefață de neuitatul Anton Bacalbașa :

AHTURÎ ȘI OFURÎ

poezii glumețe de George Ranetti.

Prețul unui volum, tipărit pe hirtie satinată, va fi 1 leu și 50 bani.

SGÂRCITUL LA IAD

— De la lume adunată și la lume iarăși dată —

Șcena se petrece în infern. Instalată pe un foliolu, Scaraoschi distribuie pedepsele celor condamnați la muncă silnică.

Păcătoșii defilează unul câte unul pe dinaintea Intunecimei Sale.

— Asta ce-a făcut? întrebă încornoratul suveran pe unii din dracii care introduc pe acuzați.

— A făcut poezii simboliste.

— Să-ți citiți circularile d-lui Kalinderu.

Infricoșat de această groaznică osindă, păcătoșul cade în genuchi implorând misericordie. Dar e în zadar: doi demoni îl ridică pe sus și-l duc la locul supliciuului.

— Dar idiotul ăsta? întrebă Scaraoschi.

— A băut apă toată viața lui.

— Aruncați-l într'un cazan cu smoală să se învețe minte!

— Dar individul acela?

— A fost casier timp de trei-zece de ani în țara românească, și n'a furat nimic.

— Spinzurați imediat pe acest imbecil. Dar ăla de colo care tremură d'inaintea mea ce a comis?

— A fost sgricit de mama focului. Eu zic să-l ungem cu gaz și să-i dăm foc.

— E prea puțin.

— Să-l dăm pe mîna «Zeflemelei» să-l execute.

— A propoz era abonată la «Zeflemeua»?

— Ti-ai găsit, avarul dracului!

— Atunci, să-i dăm o pedeapsă cumplită!

— Să-i scoatem ochii, să-i prăjim în unt de rejină și să-i dăm tot lui să-i mănînce.

— Nu-i destul.

— Să-l fierbem în unt-de-lemn în colcote și apoi să turnăm peste el ardeii roșu pisat.

— Asta-i bagatelă. Eu am găsit ceva mai groaznic, răspunse Scaraoschi rinjind sinistru.

— Ce, Sire? întrebă în cor toți diavolii cutremurîndu-se.

— Să-l trimitem înapoi pe pămînt ca să vadă cum îi risipesc moștenitorii paralele!

...Ascultînd această oribilă sentință, sgricitul leșină.

ȘTIRI TEATRALE

Reprezentarea piesei «Avarul» s'a aminat din nou din cauză că d. Brezeanu continuă a fi răgușit.

Cerem energie d-lui Brezeanu să se însănătoșeze, căci doară n'o să-l joace pe Harpagon d. Davidescu, suflerul Teatrului Național.

ANECDOTE

Henric IV, rătăcit într'o pădure din Vermandois, întâlnește un țaran, pe care 'l roagă să-i servească de călăuză. Pe drum, țaranul zise regelui;

— Domnule, dumneata ești negreșit un ofiter d'ăi regelui. Nu l'am văzut nici-odată. N'ăș putea să-l văd azi?

— Bucuros, răspunse Henric IV; cînd

vom sosi n'af de cit să stai lingă mine și, dintre toți cei cari se vor apropia, uită-te la acela care va sta cu pălăria în cap: ăla e regele.

Sosiră. Curtezanii, pe cari lipsa regelui îi neliniștise, se grăbiră să vorbească cu el, lîindu-și pălăriile 'n mîna.

Henric întrebă atunci pe țaran:

— Hei, ai văzut acum care-i regele?

— Păi, domnule, zise țaranul, e orî dumneata o-i eu, pentru că numai noi amîndoi avem pălăriile 'n cap.

Un poet prezentase un sonet papei Clement VII.

Sfântul părinte, citind, găsi chiar în primul vers o silabă mai puțin. El făcu poetului cuvenita observație.

Acesta, fără să-și piardă cumpătul, răspunse îndată:

— Să bine-voiască Înălțimea Sa să continue citirea, poate că va găsi în alt vers o silabă mai mult care va compensa pe cea care lipsește.

Un nerod fusesse furat de atîtea ori în cit nu mai îndrăznea să iasă noaptea pe stradă.

— Dar de ce nu ieși un revolver cu d-ta?

— Mi-e frică să nu mi-l fure hoții.

Intr'o zi, mareșalul de Saxa, întîlnind pe marchiza de Pompadour, se grăbi să-i ofere brațul.

Un glumeț zise, văzîndu-i împreună:

— Iată spada și teaca Regelui!

Un Gascon spunea:

Noroiul din Paris are două mari neajunsuri: primul că stropește cu pete negre hainele albe și secundul stropește cu pete albe hainele negre.

CADOURILE „ZEFLEMELEI”

Concurenții la Premiile No. 9

Deslegarea șaradei a fost:

Cor-Tina

Au concurent la premiul următorii cititori:

București. — D-nii Costache Brebenel, student în științele naturale, Doctor Vlahidi, I. Vlădoianu, d-na Dora Alexandrescu, d-nii P. Vladimirescu, A. C. Dragomirescu student, d-na Maria Botea, d-nii Alte, N. V. Virgolic, Pavellescu, Leonida D. Vasilescu casier la gara de Nord, d-șoara Sofie Horovitz, d. George Sorescu student în medicină, d-șoara Ileana, d-nii I. Ranetescu, Pliuță Gănescu, N. Dinescu, Beniamin, Lazăr, Nicu Apostolescu, Si Răpucanu, Const. N. Carapati student.

Adjud: D. Marcu Cohn, Strul Abramovici.

Tirgu-Oena: D. Gogu Nițescu.

Slăvești (Teleorman): D-șoara Florica D. Slăvescu.

Ploești: D-nii Gomital Predenza, Alval, Lazăr Rainstein.

Pitești: D-nii Victor Purcăreanu student, Emil Al. Furduescu.

Mărășești: D. Ion Gr. Moșescu.

Brăila: D-nii Emil Bercovici, C. Mihăilescu, Henry Blumberg, V. A. Pirjolescu.

Pâșcani: D-șoara Rodica Mihăilescu.

Mizil: D-nii M. Zamfirescu, Steluș C. Gheorghiu.

Tirgoviște: D. Ach. Constantinescu.

Craiova: D-nii Pidon Berendeiu Cagon, Const. Bengescu.

Birlad: D. Mitică, farmacist.

Tinosa (Prahova): D. Pipinel Georgescu.

Giurgiu: D. Ion V. Dumitriu.

Călărași: D. Amedeu Georgescu.

Galați: D. Paraschiv S. Panaitescu.

T.-Severin: D. Ionel I. Tintorescu student.

Tirgu-Jiu: D. Aurica Spîțeru, d-ra Cecilia P. Bărbulescu.

Dorohoiu: D. C. A. Baroncea.

CÎȘTIGATORII

Au fost favorizați de noroc:

1) D-na Dora Alexandrescu, strada Icoanei 96, București, care a cîștigat una sută cărți de vizită.

2) D. V. A. Pirjolescu, funcționar în administrația financiară, Brăila, care a cîștigat un volum «Strofe și apostrofe».

3) D. Victor Purcăreanu, student în drept Pitești, care a cîștigat zece cărți poștale ilustrate.

Premiile numărului 10

Persoanele cari ne vor trimite bonul de premii al numărului 10 vor concura prin tragere la sorți, la cîștigarea următoarelor:

1) O ramă de fotografii, în stil secesionist.

2) O caricatură în culori de N. S. Petrescu.

3) Un volum «De inimă albastră».

„TELEFONUL ZEFLEMELEI”

Gic. Loco. — Credem că vom utiliza ceva din deseurile d-voastră pentru numărul viitor.

Ațifelnic. — Nu merge.

Ion Holban-Olivier. — Monologul d-voastră, dacă ar fi fost mai îngrijit și mai scurt, poate l'am fi publicat.

C. Pirvulescu, Caracal. — Persoanele cari fac abonamente pentru «Zeflemeua» li se acorda o remiză de 20 la sută. Abonamentele se plătesc înainte. În ceea ce privește corespondențele, ele trebuiesc să fie scurte, inteligente și să nu insulte pe nimeni.

Ținoc și Galileu băiat levent, Dorohoi. — Patria recunoscătoare pentru colosala sumă ce ați subscris spre a se ridica un monument d-nei Smara.

I. P. M. Călărași. — Versurile defectuoase. Dați mai multă atenție formei.

I. V. Gheorghiu, inginer statuar. Mulțumim pentru spiritualul dv. sfat.

Țandără, Craiova. — În «Pațania unui popă» sunt prea multe umpluturi. Deprindeți-va a fi conșiși. O glumă nu se judeca după cantitate.

M. C. — Mai încercați.

Ileana. — După cum vedeți în numărul acesta ultimul dv. vers ne-a sugerat o întreagă poezie. Ați fost muza noastră inspiratoare. Mersi.

Delagrancea, student. Dacă vă puteți alege altă cariera, nu vă mai incurcați în gazetărie. E meserie plină de multe amaraciuni.

Pyg. Bacău. — Alta dată le brodeți mai frumos.

Chic. — De rîndul acesta, n'ați fost norocos.

Gest. — Anecdota ce ați versificat e foarte cunoscută de cititori.

Costache Sucitu. — N'ați sucit-o bine din condei.

Nisi Pașa, Teuciu. — Așa sunt mai toți corectorii.

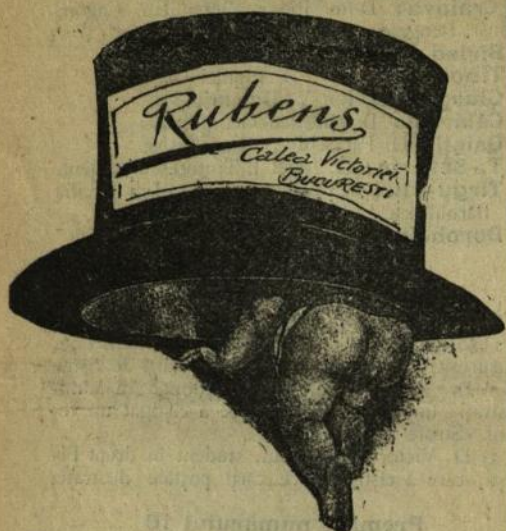
Zină Vasiliu. — Prea decoltată.

Bombonel Pursch. — Trimeteți schițele.

Fanfan, Slatina. — Nostime și hazlii versuri, dar prea ofensatoare pentru cei cu pricina.

BUN

PENTRU CADOURILE „ZEFLEMELEI” No. 10

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A.

OVULE SI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA
ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

LOTERIA REGALA UNGARA

TRAGEREA PENTRU CLASA II^A ARE LOC LA

5
18 și 6
19 DECEMBRIE a. c.

Prețul losurilor de reînoire sunt :

1	LOS INTREG	LEI 22. —
1/2	" "	" " 11. —
1/4	" "	" " 5.50

Suma destinată a fi trasă la sorți pentru cele cinci clase următoare împărțită în 47.000 câștiguri se ridică la

13 MILIÓNE CORÓNE SAU
14 MILIÓNE 800.000 LEI

Losurile se trimit contra plată prin mandat postal de către :

Casă de Bancă
A. TÖRÖK & Co
BUDAPESTA
Waitznerring, 4.

Casă de Bancă
M. W. ITTNER
BUDAPESTA
Waitznergasse, 9

In fiecare zi între orele 11 dimineața și 3 d. a., se servește la Berăria Cooperativă (Piața Teatrului) și mâncări calde preparate pe un maestru bucătar înădins angajat. Numai cu un leu se poate dejuna excelent. In această modestă sumă intră două feluri de mâncare, un pahar de neîntrecută bere de Oppler, sau o sticlă de vin de Drăgășani, alb sau roșu, după preferința consumatorului.

MUȘTAR

DIAFAN
ȘI CU
MUȘTULET

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vnzare la tóte magazinele principale

DEPOSITUL GENERAL

Depoul de conserve : STAICOVICI

STR. REGALĂ, 11 bis.

UN MAGASIN IDEAL

Voiți voi cu puține spese
Să consumați delicatose ?
Adresa primilor băcani
E : DRAGOMIR & DELATEIȘANI !

Doriți ca dînd puțini lei noi
Să inneați ori-ce nevoi
Intr'un bun vin de Drăgășani ?
Tot **DRAGOMIR & DELATEIȘANI !**

Din cauză că'n țară-i criză
«Eftin și bun» aú ca deviză ;
Haideți deci nobili gentelmani
La **DRAGOMIR & DELATEIȘANI !**

CEREȚI

CONSERVELE

STAICOVICI

DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.